

Παραμύθι: «Οι Μοίρες»

...να σου πω για τις μοίρες;

(Ξηρόμερο Αιτωλοακαρνανίας - Στερεά Ελλάδα)

Το παραμύθι υπάρχει σε πολλές παραλλαγές στην Αιτωλοακαρνανία. Η συγγραφέας του, Παρασκευή Αποστολοπούλου, το άκουσε από τον πατέρα της που καταγόταν από το Ξηρόμερο Αιτωλοακαρνανίας. Υπάρχουν παραλλαγές του γραμμένες στο βιβλίο: «Λαογραφικά Ξηρομέρου Ακαρνανίας», του Μ.Φ. Καραμεσίνη

Το παραμύθι που ακολουθεί το διάβασε η αγαπητή μας συνάδελφος Γεωργία Κουρελή, που υπηρετεί στο **Ελληνικό Νηπιαγωγείο** της πόλης Λουμπουμπάσι του **Κονγκό** της κεντρικής **Αφρικής** και το εικονογράφησαν οι μαθητές της.

Τους ευχαριστούμε θερμά!!!!

Κάποτε τα παλιά τα χρόνια σε ένα κεφαλοχώρι ζούσε ένας άρχοντας με πολλούς υποτακτικούς και κάθε τόσο έβγαίνε με τους ανθρώπους του για κυνήγι στις γύρω περιοχές. Μια φορά όμως, που είχαν απομακρυνθεί πολύ από το χωριό, τους έπιασε η νύχτα και ξέσπασε μια ξαφνική μπόρα και κρύο πολύ και έψαξαν να βρουν κάπου να απαγκιάσουν μέχρι να ξημερώσει και να πάρουν πάλι τον δρόμο του γυρισμού.

Βρήκαν μια μικρή πέτρινη καλύβα και ο φτωχός βοσκός, που έμενε μέσα τους υποδέχτηκε καλόκαρδα, τους έβαλε να ζεσταθούν κοντά στην φωτιά και τους περιποιήθηκε με ότι είχε μια και η γυναίκα του ήτανε λεχώνα και δεν μπορούσε να σηκωθεί. Όταν απόφαγαν τους έβαλε να κοιμηθούν δίπλα στην φωτιά.

Ο άρχοντας ήταν πολύ καλομαθημένος και δεν μπορούσε να κοιμηθεί καλά στα σκληρά τα στρώματα και όπως ξαγρυπνούσε εκεί κατά τα μεσάνυχτα είδε τρεις γυναίκες στα κατάλευκα ντυμένες να στέκουν πανύψηλες και τρομερές πάνω από το νεογέννητο.

Ήταν οι τρεις μοίρες που ήρθαν να μοιράνουν το παιδί. Φοβήθηκε ο άρχοντας και λούφαξε να μη τον δουν. Τότε άκουσε την μία να λέει με καθαρή φωνή..

«Θα παντρευτεί την κόρη του άρχοντα που είναι εδώ και πριν λίγο γεννήθηκε και αυτή...»

Από το ξάφνιασμα και από την ταραχή του ο άρχοντας που έμαθε πως η αρχοντοπούλα κόρη του θα παντρευόταν έναν φτωχό τσοπάνη δεν άκουσε τι είπαν οι άλλες δυο που μετά από αυτό χάθηκαν οι λευκοντυμένες γυναίκες και ο άρχοντας πετάχτηκε επάνω ξύπνησε τους υποτακτικούς του, βούτηξε κρυφά το νεογέννητο από την κούνια και έφυγαν άρον άρον μέσα στην νύχτα από την καλύβα του φτωχού τσομπάνη.

Μόλις απομακρύνθηκαν καμπόσο βρήκαν ένα ξέφωτο και το άφησαν εκεί να πεθάνει το έρημο από το κρύο και γύρισαν στο χωριό. Μα λίγο αργότερα πέρασε από εκεί ένας φτωχός άνθρωπος με την γυναίκα του, πολύ καλόκαρδοι και οι δυο τους και άκουσαν το μωρό που έκλαιγε και το πήραν σπίτι τους να το μεγαλώσουν μαζί με τα άλλα πέντε παιδιά τους.

Το παιδί μεγάλωσε και έφτασε 15 χρονών, όταν μια μέρα πέρασε από εκείνο τον τόπο ο άρχοντας που είχε βγει πάλι για κυνήγι, έπιασε κουβέντα με τα παιδιά να ρωτήσει που θα βρει καλό μέρος να στήσει καρτέρι. Μα πάνω στην κουβέντα έμαθε πως το παιδί αυτό το βρήκανε σε ένα ξέφωτο και κατάλαβε πως ήταν το παιδί που αυτός είχε αφήσει να πεθάνει από το κρύο και ταραχτηκε που ζούσε ακόμα.

Ρώτησε το παιδί αν ξέρει γράμματα και αφού δεν ήξερε του ζήτησε να πάει στην γυναίκα του την άρχόντισσα παραγγελία για κάτι που τάχα μου είχε ξεχάσει και μέσα έγραφε:

«Το παιδί που φέρνει το γράμμα να μη το αφήσεις να ζήσει».

Στον δρόμο όμως το παιδί συνάντησε έναν ξενομερίτη που το ρώτησε που πάει και όταν του είπε το παιδί, ζήτησε να διαβάσει το γράμμα και ταραχτηκε πολύ με αυτά που διάβασε. Λυπήθηκε το καημένο το παιδί και τα έσβησε κρυφά και έγραψε:

«Το παιδί που φέρνει το γράμμα να το στεφανώσεις γρήγορα με την κόρη μας» και το ξανάδωσε στο παιδί.

Αδελφάνη

Ταχιά έφτασε το παιδί στο Κεφαλοχώρι και έδωσε τὸ γράμμα στην αρχόντισσα που αν και ξαφνιασθηκε, έπρεπε να υποταχτεί στο θέλημα του αντρός της και γρήγορα κάλεσε τον παπά να στεφανώσει αμέσως το παιδί με την θυγατέρα της. Μα σαν γύρισε πίσω ο άρχοντας και είδε πως αυτό που άκουσε από τις μοίρες εκείνη την νυχτιά πριν χρόνια, έγινε τελικά, σκύλιασε και έψαχνε τρόπο να εκδικηθεί.

Σκέφτηκε λοιπόν πονηρά και έστειλε τον γαμπρό του πια, ψηλά στα βουνά στους βοσκούς του, που έβοσκαν τα κοπάδια του και τους έφερνε ένα γράμμα με την εξής παραγγελιά:

«Το παιδί που σας φέρνει το γράμμα, να φροντίσετε να μην ξαναδεί το φως του ήλιου».

Η μάνα πήγε να ξυπνήσει τον γαμπρό της, μα σαν είδε το ζευγάρι να κοιμάται βαθιά τους λυπήθηκε και σήκωσε τον γιο της, του έδωσε το γράμμα και τον έστειλε στο θέλημα του πατέρα του.

Οι Βοσκοί δεν ήξεραν το αρχοντόπουλο. Διάβασαν το γράμμα, λυπήθηκαν να κάνουν κακό στο παλικάρι και το έστειλαν μακριά με βοσκούς από ξένα μέρη.

Σαν σηκώθηκε το πρωί ο άρχοντας και έμαθες πως αντί για το γαμπρό του, το παιδί του πήγε το γράμμα, καβάλησε το πιο γρήγορο άλογο και σαν άνεμος έτρεξε να προλάβει το κακό. Όταν έφτασε στους βοσκούς δεν βρήκε κανένα. Έψαξε να βρει το γιο του μα δεν τον συνάντησε ποτέ. Πολλοί λένε ότι έχασε τα λογικά του και χάθηκε για πάντα, αναζητώντας το γιο του.

Πώρος

Το παιδί έζησε χρόνια πολλά με την γυναίκα του και έκαναν και πολλά παιδιά γιατί έτσι το είχαν γραμμένο οι μοίρες και ότι γράφει δεν ξεγράφει.

